

Wychowanie fizyczne przyczynia się do podnoszenia sprawności i zachowania zdrowia uczniów, a także kształtuje podejście młodych ludzi do aktywności fizycznej w całym późniejszym życiu. Traktat Lizboński uznaje sport za ważny obszar ludzkiej aktywności, odgrywający ważne role: promocyjna, edukacyjna, rekreacyjna, społeczna, kulturowa. Ciec Eurydice opracowała raport [Wychowanie fizyczne i sport w szkołach w Europie](#). Raport powstał w odpowiedzi na zainteresowanie tematyką sportu na poziomie europejskim i jest jedną z pierwszych prób zidentyfikowania mocnych i słabych stron wychowania fizycznego jako przedmiotu w szkołach w Europie.

Współczesne koncepcje europejskiego wychowania fizycznego zakładają całościowe wspieranie rozwoju ucznia obejmujące jednocześnie jego fizyczno-motoryczne, kognitywne, socjalizacyjne i emocjonalne aspekty. Nie ma jednolitego modelu sportu szkolnego, wspólnego dla wszystkich członków Unii Europejskiej. Analiza porównawcza programów wychowania fizycznego w poszczególnych krajach Unii wskazuje, że nie ma między nimi istotnych różnic. Różnice dotyczą innego rozłożenia akcentów. Wszystkie eksponują sprawność fizyczną, kompetencje ruchowe, umiejętności sportowe, walory wychowawcze i zdrowotne aktywności ruchowej.

We wszystkich programach nauczania na poziomie szkoły podstawowej i gimnazjum wychowanie fizyczne jest przedmiotem obowiązkowym w UE. Prawie we wszystkich krajach głównym celem wychowania fizycznego jest fizyczny, osobowy i społeczny rozwój dziecka. Wiele krajów kładzie również nacisk na promocję zdrowego trybu życia – w Finlandii, Irlandii i na Cyprze edukacja zdrowotna jest odrębnym obowiązkowym przedmiotem. Efekty kształcenia wychowania fizycznego są ściśle związane z jego celami. Niektóre kraje stosują podejście międzyprzedmiotowe do zajęć wf, co oznacza, że np. niektóre treści z zakresu przedmiotów przyrodniczych czy społecznych są nauczane w ramach wychowania fizycznego i odwrotnie. W Czechach, Niemczech i w Norwegii w ramach zajęć wf uczniowie poznają zasady ruchu drogowego. W krajach nordyckich na lekcjach wychowania fizycznego dzieci uczą się korzystać z mapy i poznają podstawowe zasady orientacji w terenie. Czechy, Grecja i Polska podkreślają wagę przekazywania w trakcie zajęć sportowych wiedzy o wartościach i symbolach olimpijskich. W Słowenii nauczyciele innych przedmiotów od czasu do czasu przerywają lekcje na tzw. *minutę dla zdrowia*. W trakcie tej krótkiej przerwy uczniowie wykonują proste ćwiczenia motoryczne i relaksują się.

Istnieją znaczne różnice pomiędzy krajami oraz pomiędzy poziomami edukacji w wymiarze czasu przeznaczanego w szkołach na wychowanie fizyczne. Niektóre kraje wyznaczają minimalną liczbę godzin zajęć wf na poziomie centralnym, inne natomiast pozostawiają decyzję o liczbie godzin szkołom. Na przykład w roku szkolnym 2011/12 minimalna liczba godzin wychowania fizycznego na poziomie szkoły podstawowej wynosiła 37 w Irlandii i aż 108 we Francji. Na poziomie gimnazjum liczba godzin wychowania fizycznego oscylowała w przedziale od 24 - 35 godzin w Hiszpanii, na Malcie i w Turcji do 102-108 godzin we Francji i w Austrii. Generalnie można powiedzieć, że liczba godzin przeznaczanych w szkole na wychowanie fizyczne jest niska w porównaniu z liczbą godzin przeznaczanych na inne przedmioty. Wynika z tego, że wf jest postrzegany w szkołach jako mniej ważny. Różnica w liczbie godzin wychowania fizycznego i innych przedmiotów jest szczególnie widoczna na poziomie szkoły podstawowej, gdzie liczba godzin wychowania fizycznego jest o prawie połowę niższa niż liczba godzin matematyki. Ogólnie w większości krajów Europy od roku 2006/7 nie dokonano zasadniczych zmian w liczbie godzin wychowania fizycznego w szkołach.

W ostatniej dekadzie wiele krajów europejskich dokonało rewizji swoich programów wychowania fizycznego. Poza rozwojem fizycznym akcentuje się w nich zadania edukacji zdrowotnej, ekologicznej oraz przygotowanie do uczestnictwa w „kulturze ruchu”. Jednak nadal w około jednej trzeciej krajów biorących udział w badaniu planuje się reformy w zakresie wychowania fizycznego. Na przykład w Portugalii i Finlandii planowane jest podniesienie wagi wychowania fizycznego poprzez zwiększenie liczby godzin przedmiotu. W Grecji i na Węgrzech planowane reformy w zakresie wf mają na celu większe zróżnicowanie zajęć sportowych oferowanych przez szkoły. W innych krajach reformy dotyczyć będą poprawy infrastruktury sportowej i przygotowania nauczycieli.